

Cary Grant: l'art de la presència

José Enrique Monterde

Els millors moments del Hollywood clàssic arribaven quan es produïa la felicitat topada entre els tres sistemes que el fonamentaven: els estudis de producció, els gèneres cinematogràfics i l'anomenat *star-system*. I dins d'aquest darrer, Cary Grant fou un dels més excel·lents exponents, capaç de dur al límit aquella preeminència de ser per damunt de representar, que va caracteritzar els grans intèrprets d'aquelles dècades. ¿Qualcú identifica els Cary Cooper, Humphrey Bogart o John Wayne amb la idea de l'actor consciencios en la seva transformació interpretativa? No. Ells —i Cary Grant entre molts d'altres— foren, abans que res, grans presències: no es tractava que s'adaptassin als personatges que els tocava interpretar, sinó que aprofitassin els valors associats, no tant al seu mode de ser com al seu mode d'aparèixer, a la seva presència.

Ara bé, mentre que, en alguns casos, aquesta presència era monolítica, en altres —com Grant— fou diversa i, fins i tot, inversa; això li permeté ésser tant el despistat científic de *La fiera de mi niña* i *Me siento rejuvenecer* com d'intrèpid aviador de *Sólo los ángeles tienen alas* o l'implacable director de periòdic de *Luna nueva* (totes, curiosament, del mateix Howard Hawks); o l'innocent, absurdament perseguit de *Con la muerte en los talones* i l'expert lladre de guant blanc de *Atrapa a un ladrón*, el tèrbol marit de *Sospecha* o l'intrèpid agent d'*Encadenados*, totes elles d'Alfred Hitchcock (nosón significatius aquests repetits treballs amb els més grans directors de Hollywood?), per citar alguns exemples que podrien estendre's a altres cineastes com George Cukor, George Stevens, Leo McCarey o Santley Donen, que també el dirigiren en diverses ocasions.

Però aquesta "presència" tingué molts altres punts de recolzament importants; citem-ne dos: la fotogènia i la química. La primera no s'identifica amb la simple bellesa, encara que, sens dubte, per qualche cosa Grant cridà l'atenció de Mae West, quan feliçment s'hi creuà pels corredors de la Paramount; es tracta d'aquest caràcter indefinible a l'abast de tants pocs elegits que sorgeix en la relació amb la càmera i que, després, permet omplir la pantalla, atreu-

re inevitablement l'atenció —i també l'afecció— de l'espectador. Pel que fa a la química, tampoc no li'n faltà, a Grant en els seus combats interpretatius amb gent tan notable com Katherine Hepburn, Irene Dunne, Carole Lombard, Rosalind Russell, Joan Fontaine, Ethel Barrymore, Ingrid Bergman, Ginger Rogers, Marilyn Monroe, Grace Kelly, Sofia Loren, Deborah Kerr o Audrey Hep-

burn, que foren algunes de les seves companyes de repartiment en un parell de desenes de títols inoblidables.

Presència, fotogènia o química podrien ser altres tantes vies d'explicació d'allò que es resol en l'inexplicable però evident: perquè Cary Grant fou un gran de Hollywood i perquè segueix sent un inesgotable plaer per a la nostra condició d'espectadors. ■